

Arrest

nr. 157 739 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KEULEN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 februari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 3 augustus 2015 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.02.2015 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg werden volgende bewijsstukken voorgelegd door de referentiepersoon: loonfiches voor de periode 11 dd 02.11.2014 (528,02 €), de periode 12 dd 30.11.2014 (531,84 €), periode 13 dd 28.12.2014 (483,90), periode 3 dd 22.03.2015 (497,79 €) en periode 4 19.04.2015 (517,10 €).

Uit de voorgelegde loonfiches blijkt de referentiepersoon in Nederland te werken. Bij gebrek aan een arbeidscontract kunnen wij echter niet vaststellen met welk soort contract de referentiepersoon werkt, noch voor welke duur. De loonfiches volgen elkaar alvast niet op, waardoor het stabiel en regelmatig karakter van de bestaansmiddelen niet kan vastgesteld worden.

Daarnaast blijkt dat het beschikbaar inkomen, voor zover als bewezen, ontoereikend is en onder het bedrag zit van 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Meer zelfs, betrokkene beschikt zelfs niet over een inkomen dat ter waarde is van het leefloon voor een persoon met gezinslast (100%). Bijgevolg is met de voorgelegde loonspecificaties niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tenslotte wordt ook een geregistreerde huurovereenkomst voorgelegd voor een appartement gelegen (...), doch zonder vermelding van de huurprijs.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 lid 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“Schending van art. 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), meerbepaald de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht .

Gezien de verwerende partij ten onrechte stelt dat de partner van verzoeker die verzoeker wenst te vervoegen, niet het bewijs levert dat zij beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische partner werden volgende bewijsstukken voorgelegd :

- Loonfiches voor de periode 11 dd. 2/11/2014, de periode 12 dd. 30/11/2014, periode 13 dd. 28/12/2014, periode 3 dd. 22/03/2015 en periode 4 19.04.2015

Verwerende partij stelt dat bij gebreke van een arbeidscontract niet kan worden vastgesteld met welk soort contract de referentiepersoon werkt, noch voor welke duur.

Nochtans kan uit art. 40 ter van de Vreemdelingenwet echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten.

De begrippen "stabiel", "toereikend" en "regelmatig" sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn.

De referentiepersoon werkt voltijds.

Ten onrechte wijst verwerende partij de aanvraag van verzoeker af.

De echtgenote van verzoeker heeft haar loonfiches bijgebracht waaruit de bestaansmiddelen duidelijk kunnen afgeleid worden.

Het enige dat wordt gesteld als voorwaarde is het hebben van 120 % van het leefloon.

Dat er nergens in de wet wordt gesteld dat het inkomen van de partner moet voortvloeien uit een overeenkomst van onbepaalde duur of bepaalde duur.

Dat op geen enkele wijze kan aangetoond worden dat de partner van verzoeker de intentie heeft om ten laste van de staat te vallen.

Er wordt dan ook voldaan aan de voorwaarden van stabiel en regelmatig.

Zelfs indien men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan minstens 120 % van het leefloon, dan nog mag verwerende partij de aanvraag niet automatisch afwijzen zonder een behoeftenanalyse te maken van het gezin op basis waarvan ze bepalen welke bestaansmiddelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Dat in casu door verwerende partij geen behoeftenanalyse werd gemaakt.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid.

Er wordt onzorgvuldig gemotiveerd dat de partner van verzoeker niet beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

DVZ schendt door deze onzorgvuldige motivering het zorgvuldigheidsbeginsel en haar beslissing is dan ook niet redelijk te verantwoorden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Schending van art. 40 ter van de Vreemdelingenwet

Het recht op gezinshereniging (art. 40ter) werd geschonden door verwerende partij, gezien de partner van verzoeker wel degelijk beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist door de Vreemdelingenwet, gewijzigd door de wet van 8 juli 2011.”

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Schending van het redelijkheidsbeginsel

Uit de door de referentiepersoon voorgelegde loonfiches blijkt duidelijk dat de Belgische referentiepersoon beschikt over regelmatige en stabiele bestaansmiddelen.

De motivering van verwerende partij is dan ook niet redelijk.

Dergelijke motivering doet afbreuk aan haar taak om op basis van de door verzoekende partij aangebrachte feitelijke elementen te oordelen over deze feitelijke elementen, te weten de bijgebrachte loonfiches.

Door op dergelijke wijze te werk te gaan dient vastgesteld dat verwerende partij op manifest onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

Dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. (...)”

Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.2. De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (...)"

2.4. De verwerende partij oordeelde in de bestreden beslissing dat er loonfiches werden voorgelegd van de referentiepersoon met betrekking tot een tewerkstelling in Nederland maar dat er geen arbeidscontract werd voorgelegd zodat niet blijkt met welk contract en voor welke duur de referentiepersoon is tewerkgesteld. Tevens wordt vastgesteld dat de loonfiches elkaar niet opvolgen zodat het stabiel en regelmatig karakter van de bestaansmiddelen alvast niet kan worden vastgesteld.

Daarnaast wordt er tevens vastgesteld dat het beschikbaar inkomen, voor zover bewezen, niet voldoende is zodat de bestaansmiddelen evenmin toereikend zijn.

2.5. Verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij betoogt dat de wet niet bepaalt met welk soort arbeidsovereenkomst de bestaansmiddelen moeten worden aangetoond, doch de Raad wijst erop dat de wet wel voorziet dat het bewijs moet geleverd worden dat het moet gaan om stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Het is in die optiek geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer de verwerende partij geconfronteerd wordt met loonfiches vanuit het buitenland die elkaar niet opvolgen en zij niet weet om welke soort arbeidsovereenkomst gaat, zij oordeelt dat in casu niet blijkt dat het gaat om stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Het betoog dat ook een tijdelijke tewerkstelling stabiele en regelmatige bestaansmiddelen kan genereren, doet aan voorgaande vaststellingen en motivering van de bestreden beslissing niets af. Verzoekende partij betoogt voorts thans wel dat de referentiepersoon voltijds werkt, maar zij ontkent niet dat zij naar aanleiding van de aanvraag geen arbeidscontract heeft voorgelegd waaruit het soort tewerkstelling van de referentiepersoon blijkt, zodat haar betoog ook hier geen afbreuk kan doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij meent dat de enige voorwaarde is dat het inkomen toereikend moet zijn, met name tenminste gelijk aan 120% van het leefloon. Zoals uit voorgaande bespreking blijkt wordt tevens vereist dat de bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn; voorwaarde waaraan de verzoekende partij niet heeft voldaan.

2.6. Waar de verzoekende partij meent dat een behoefteanalyse had moeten plaatsvinden, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing diverse motieven bevat en dat het motief dat *“het stabiel en regelmatig karakter van de bestaansmiddelen niet kan vastgesteld worden”* op zich een determinerend motief is. Gelet op deze vaststelling diende de verwerende partij *in casu* geen behoefteanalyse te maken. Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (Parl. St., Kamer, 53 0443/016, p. 34) blijkt dat de hypothese die geïmagineerd wordt door artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin een behoefteanalyse moet worden gemaakt deze is waarbij de bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn, doch niet ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.571). Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40 ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de Vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, is de overheid verplicht om *“volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, (te) bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2). Nu in casu echter de bestreden beslissing geschraagd wordt door het determinerend motief dat er geen bewijs voorligt van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen diende er geen behoefteanalyse plaats te vinden aangezien de kritiek wat dat betreft gericht is tegen een overtollige motivering. De eventuele gegrondheid daarvan kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.7. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden

gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Zoals blijkt heeft de verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag de kans gekregen alle nuttige inlichtingen en documenten over te maken aan de verwerende partij.

2.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.9. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

2.10. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER